СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ — РІК XL. Ч. 62. Джерзи Сіті, Н. Дж., середа, 16 березня 1932. — VOL. XL. No. 62. Jersey City, N. J., Wednesday, March 16, 1932. THREE CENTS.

В КОНҐРЕСІ ЧИМРАЗ БІЛЬШЕ ПРОТИВНИКІВ ПРОГИБІЦІЇ

ВАШИНГТОН. — У палаті послів прийшло до голосування над резолюцією, яка дозволяла стейтам перебрати контролю над оборотом і виробом алькогольних напитків.

Отся резолюція перепала, бо проти неї було 227 голосів, а за неї 187 голосів.

Мокрі задоволені з того голосування, маючи на своїй стороні 187 голосів, між якими було 97 републиканських послів і 90 демократичних. Це число вважають великим здобутком, бо отсе була перша спроба, підчас якої доведено до голосування в справі прогибіції від часу її заведення. Мокрі надіються мати в 73 конґресі вже таку більшість, що буде можна перевести зміну конституції й знести 18 поправку.

Та сухі кажуть, що такої більшости мокрі не дістануть у ніякім разі, бо багато з тих, що тепер голосували за ухвалення резолюції, не будуть голосувати за знесення акту Волстеда.

На всякий випадок отсе голосування викликало велике оживлення як у мокрих так і в сухих. Обидві сторони готуються тепер до нової акції.

ІСТМЕН, МІЛІОНЕР, ВИНАХІДНИК І ФІЛЯНТРОП, ЗАКІНЧИВ ЖИТТЯ САМОГУБСТВОМ.

РОЧЕСТЕР (Ню Йорк). — „Моя робота скінчена. Чого довже ждати?"—це останні слова Джорджа Істмена, написані на картці паперу до своїх приятелів. Написавши їх, 77-літній промисловець і винахідник відобрав собі життя револьверовим вистрілом. Сталося це кілька мінут по довшій конференції, яку Істмен відбув зі своїми бизнесовими співпрацівниками, та по розмові зі своїм лікарем.

Істмен хорував від трох літ на цукрову хоробу. Від довшого часу лежав у ліжку. Оставив тільки дуже далеку родину, бо не був жонатий.

Вістка про смерть Істмена рознеслася скоро не тільки по Америці, але й по цілім світі, бо його рука сягала в найдальші закутини світа, бо всюди можна тепер бачити славні фотоґрафічні апарати Кодака, себто тої компанії, яку він заложив тому кільканадцять літ. Все, що є звязане з модерною фотоґрафією і театрами рухомих образів, є тепер звязане з ґенієм Істмена.

Зачав він свою карієру від хлопця до посилок у банку, заробляючи $3 на тиждень. А тепер його компанія має закладового капіталу коло $200,000,000. Сам він роздав за життя на ріжні добродійні цілі від 75 до 100 міліонів долярів. Особливо опікувався музикою, а місто Рочестер завдячує йому чудовий театр з одною з найкращих симфонічних орхестр в Америці.

ВІДДАЮТЬ ОБРАЗИ ЗА ОДЯГ І ХАТУ.

НЮ ЙОРК. — Молоді малярі та артисти звикли бідувати. Це вже відома річ. Але тепер настали такі важкі часи, що вже їм нікуди дітись. І ось тому „Сосаєті оф Індепендент Артістс" віднеслося до власників помешкань, ґросерників, кравців та лікарів і просить їх брати від малярів образи за пльомбування зубів чи лічення, за рент, артикули поживи чи вбрання.

ДІСТАНЕ МІЛІОНИ, ЯК БУДЕ „ДОБРЕ СПРАВУВАТИСЯ".

ВАШИНГТОН. — Ричард Керенс, бувший амбасадор до Австро-Угорщини, записав свому синови Вінсентови $2,000,000, але під умовою, що він заперестане гуляще життя і буде пять літ порядно жити. Тростісами останньої волі іменовано „Сейнт Люї Юніон Трост Компані". Вкінці вдалося Вінсентови переконати тростісів, що він жив порядно від 1923 до 1928 року і вони були згідні з тим, щоби йому дати гроші. Та сестри Вінсента запротестували, бо казали, що він жив рік з жінкою, з якою допера пізніше одружився. Суд станув по стороні сестер. Тепер Вінсент мусить наново зачинати порядно жити наступних пять літ, коли хоче дістати $2,000,000.

МАЄ 72 РОКІВ, АЛЕ З ТАНЦІВ НЕ РЕЗИҐНУЄ.

ГВАЙТ ПЛЕЙНС. — (Ню Йорк). — Миссис Ізабеля Гемилтон домагається від Ню Йорк Сентрел залізниці відшкодування в сумі $35,000 за те, що поховзнулася зі сходів ваґону і впала та потовклася. Виявилося, що сходи хиталися.

Миссис Гемилтон має 72 років і займається рисуванням взорів жіночих одягів. В своїм позві каже вона, що не так їй жалко за тим, що не може працювати, але допікає їй те, що не може через свою потовчену ногу ховзатись і танцювати.

ГОТЕЛЯРІ Й РЕСТАВРАТОРИ В ГУВЕРА.

ВАШИНГТОН. — Представники готелярів і реставраторів просили Гувера підчас авдієнції, щоби він зарядив остріше виконування прогибіції, або завів легке вино й пиво, бо інакше вони побанкротують, бо не годні конкурувати з бутлеґерами. Казали, що говорять це в імени бизнесу, який уявляє собою маєток у сумі $15,000,000,000 і затруднює яких 1,400,000 робітників.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ КОРАБЕЛЬ У ГАМБУРЗІ Й ПОЛІЦІЯ.

Гамбурська поліція на приказ прокуратора слідкувала за большевицьким кораблем „Сибір", що стояв на якорі у пристані Гамбурга й мав за кілька днів виїхати до Ленінграду. Поліція підозрівала, що на кораблі хоче втекти на Радянщину комуніст Доєнко, якого пошукували (після втечі з тюрми) за вбивство поліційного службовика. Поліція завважила, що човен підплив у ночі до корабля й одного чоловіка приняли на чердак. Річна поліція придержала човен та арештувала одного комуніста й одного большевицького моряка. Це все було в ночі; рано 30 поліцаїв підійшли до корабля „Сибір" та, показавши наказ прокуратора, перевели ревізію корабля. Пошукуваного комуніста поліція не знайшла, але винесла зате багато „дипльоматичної почти", заадресованої до Комінтерну — без печаток консуляту. Опісля виявилося, що про необережність із арештуванням двох осіб з човна довідалася залога корабля „Сибір" і большевицький консулят. Тому „подорожного" висадили на беріг не в Ленінграді, але в Гамбурзі, заки поліція прийшла ревідувати корабель.

УКРАЇНСЬКА ГОДИНА НА РАДІЮ.

Заходом українських торговців у Брукляні, Н. Й., буде відіграна українська година в тім місті з радіової стації WMBQ — 1500 kc., в цей четвер, від 9-тої до 10-тої години ввечір.

ПО СЕЛАХ ПРОЦВИТАЄ НОЖІВНИЦТВО.

На Йордан, 19-го січня ц. р., давали в читальні „Просвіти" в Путятинцях, пов. Рогатин, аматорську виставу. Хотів її бачити і 16-літній Федько Іванців. Щоби не платити вступу, заглядав крізь вікно. Вартівник Романків відганяв його від вікна. На це Іванців дав йому в лице. Почалася суперечка. Розлючений Іванців витягнув ножик і пробив Романкова на центиметер від серця. Пробитий Романків лежить хорий, а ціла справа опинилася в суді.

ДИРЕКТОР-ДЕФРАНДАНТ.

Дня 15-го січня ц. р. в Рівенському окружному суді відбулася розправа проти директора торговельної школи при „Мацежи Школьней" в Рівному, Марцінковського, обвинуваченого за дефравдацію шкільних сум. Його засудили на 3 роки вязниці.

ОРИҐІНАЛЬНИЙ СТРАЙК.

У Берегові, на Закарпатській Руси, вибухнув цікавий страйк. Підприємство, що доставляє для міста електрику, підвищило оплату за електричну струю. Це вивело з рівноваги берегівських ремісників і промисловців. Рішили, що не будуть електрики вживати так довго, поки підприємство не знизить ціни. Тому замикають крамниці що дня, як лише смеркнеться. Де потребують світити, нпр. в аптиках, світять свічками або нафтою. Цей страйк тревае вже тиждень і вони рішені не уступити, коли ціни підприємство не обнизить.

ХОР КОШИЦЯ ЗОРГАНІЗОВАНИЙ.

Ню Йорк, 14 березня. — Сьогодня відбулася перша проба новозорганізованого Українського Хору під управою проф. Олександра Кошиця. Показується, що теперішній ансамбль є подекуди кращий ніж був в Українськім Національнім Хорі, і це дає запоруку, що виступи цього хору в ювилейних святах у честь Юрія Вашингтона, намічених досі в 30 містах Америки, принесуть далеко більші успіхи ніж попередні. Проф. Кошиць додав тепер трохи драматичного елементу до деяких українських пісень, а це робить Український Хор дуже інтересним. Більшість членів Українського Хору це не лише заводові співаки-мистці, але є між ними й оперові артисти. — Як звісно, Український Хор Кошиця виступатиме в ювилейних обходах у честь Вашингтона разом з Українським Народнім Балетом Василя Авраменка.

ПРОПОНУЮТЬ ТЮРМУ ДЛЯ ОБМАНЦІВ ЛІКАРІВ.

Колеґія Лікарів і Хірурґів в Онтеріо старається переперти на надходячій сесії сойму своєї провінції постанову, щоби за третьою провиною карати тюрмою людей, які лічать, не будучи іспитованими лікарями. Запропоновані початкові кари є від $100 до $500 гривни і не менше як 7 днів арешту.

ПРИЗНАВСЯ ДО ДУШОГУБСТВА.

Тома Гречкосій, 28-літній фармерський робітник, арештований в Елма, Ман., признався перед поліцією без вагання, що то він убив свого вуйка Мартина Сітара та його родину. Гречкосій укривався кілька днів у хащах, але, знеможений морозом та браком їжі, вийшов межи людей. На питання, чому він убив семеро людей, говорить, що то якісь „духи" казали йому все зробити. Лікарі мають провірити умовий стан Гречкосія.

ПРЕСА Й НАПОЛЕОН.

Коли переглянути кілька чисел париського „Монітора" з часів після втечі Наполеона з Ельби, можна побачити, як відбиваються життєві прояви у пресі. Вистане зазначити самі наголовки статей за чергою: „Людоїд покинув свою печеру", „Опир-пявка з Корсики причалив у заливі Юан", „Тиґр приїхав до Ґай", „Потвора переночувала у Ґренобль", „Тиран переїхав через Ліон", „Самозванця бачили у віддаленні 60 миль від столиці", „Бонапарте йде велитенськими кроками, але ніколи не добуде Парижа", „Цісар приїхав до Фонтенеблю", „Найясніший Пан вчора разом із своїм вірним почотом віхав святочно до Туїлерів".

ВІЧНА ОБІЦЯНКА.

У Рівному до власника готелю „Бельгія" Райхсмана, довго ходив і надоїдав податковий екзекутор. Нарешті дня 24-го січня ц. р. розсерджений Райхман йому сказав: „Приходьте завтра, то вже готель буде увесь ваш"... і на другий день Райхмана не стало: він помер від розриву серця.

ЕВРОПЕЙСЬКЕ ОБЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ЧУЖИНІ.

Українська Національна Рада в Бельгії, що стоїть під проводом інж. Д. Андрієвського, переняла Ґенеральний Секретаріят, зглядно діловодство недавно створеного Европейського Обєднання Українських Орґанізацій на Чужині. Треба сподіватися, що за прикладом обєднання соборницьких національно - громадських орґанізацій в Бельгії, Чехії, Австрії, Німеччині, Італії, Болгарії та Литві підуть також українські орґанізації інших країн, передовсім у Франції, Швайцарії і Данціґу, і приступлять до Обєднання. Оголошена недавно декларація про створення такого надпартійного Обєднання зробила велике враження в чужині, тому, що декларація ця і само Обєднання є доказом готовости української еміґрації стати спільним фронтом в обороні інтересів України, викинувши поза скобки всякі дрібничкові партійні і особисті інтереси.

АНҐЛІЙЦІ ВИКУРЮЮТЬ У НЕҐРІВ ВІРУ В ЧАРІВНИЦТВО.

В Найробі, Кенія, Британська Східна Африка, засуджено 60 Неґрів на кару смерти за те, що вони вбили на смерть одну жінку, яку вважали чарівницею. Провідник обвинувачених виправдувався, що вбита була чарівниця, бо очарувала його жінку. Він оповів, що товпа притягнула чарівницю до ліжка його жінки і заставила її відкликати чари. Вона згодилася це зробити, але відкликала тільки половину чару і втікла. Товпа пустилася тоді за нею наздогін і вбила її палками, згідно з тамошнім звичаєм.

ЧУЖИНЕЦЬКА ПРЕСА ПРО УКРАЇНСЬКІ ПЕТИЦІЇ В СОЮЗІ НАЦІЙ.

З приводу одностороннього розгляду й вирішення української справи Союзом Націй (погроми на Західній Україні) вся чужинна преса висказує дуже виразно свої симпатії для Українців. В деяких великих газетах появились були з цього приводу довші статті про загальне положення Українців. Вся преса відразу пізнала, що Союз Націй не вирішував української справи згідно з засадами справедливости, а що вона стала предметом торгів між заінтересованими державами з огляду на манджурський конфлікт і на конференцію роззброєння.

ЖИД ПОЗИВАЄ ЗА СЛУЖБУ БОЖУ.

Це не історія з давнини, коли то арендарі держали ключі від церков, а багатомовний образ нашої дійсности. А було воно так: Марія Томашів з Броварів, пов. Бучач, була винна свойому парохови, о. С., 20 зол. за Служби Божі. А що панотцеви задовго було ждати, поки баба віддасть гроші, то відступив цю претенсію муляреви. Цей відступив її з черги дальше, аж опинилась вона в руках знаного в Язлівці ґешефтяра Маркуса Шнаєра. Ну, а звісна річ, що Жидови все одно, з якого титулу претенсія, і Томашинху запізвав. Розправа відбулася дня 29. січня. Подібний спосіб полагоджування претенсій за Служби Божі рішучо треба напятнувати.

ҐІНДЕНБУРҐ ЗГОДИВСЯ ЗНОВУ КАНДИДУВАТИ НА ПРЕЗИДЕНТА

ВСІ СПОДІВАЮТЬСЯ, ЩО ПРИ ДРУГОМУ ГОЛОСУВАННЮ ВІН БУДЕ ВИБРАНИЙ.

БЕРЛІН (Німеччина). — Негайно після того, як став відомий вислід голосування на уряд президента держави, президент Ґінденбурґ заявив свою згоду знову кандидувати на виборах, що відбудуться 10 квітня. Всі сподіваються, що президент Ґінденбурґ буде знову вибраний на уряд президента, бо при другому голосуванню потрібна лише звичайна більшість голосів. Підчас минулого голосування президент Ґінденбурґ одержав таку перевагу голосів над найнебезпечнішим своїм противником, Ґітлером, що нема сумніву, що він і при другому голосуванню буде мати таксамо більшість голосів.

Президента Ґінденбурґа багато підтримало те, що соціял-демократи не виставили свого кандидата, а голосували на Ґінденбурґа. Отже соціялісти голосували на монархіста, щоб уратувати державу від фашистівської авантури. Фашистівський провідник Ґітлер хвалиться, що він тепер розпічне таку передвиборчу кампанію, яка забезпечить йому вибір на становище президента Німеччини.

ФРАНЦІЯ ЗАДОВОЛЕНА.

ПАРИЖ (Франція). — Майже вся преса висловлює своє задоволення з висліду голосування в Німеччині на президента. В тому, що фашисти потерпіли поразку, преса вбачає, що Німеччина далі буде старатися шляхом порозуміння вийти з тяжкої кризи, а це забезпечує спокій в Европі.

Лише права ґазета „Журналь де Деба" пише, що властиво для Франції все одно, хто буде президентом Німеччини: Ґітлер, чи Ґінденбурґ. Навіть може ліпше, щоби був Ґітлер з його ясною програмою. Та, на думку ґазети, програма Ґінденбурґа й Ґітлера ріжниться лише тим, що Ґінденбурґ каже, що Німеччина не мусить платити й повинна узброюватися, а Ґітлер каже навпаки, що Німеччина мусить узброюватися й не повинна платити.

ПОЛЯКАМ ВИБОРИ НЕ ПОДОМАЮТЬСЯ.

ВАРШАВА (Польща). — Вся проурядова преса пише, що вибори в Німеччині показали, як властиво всі виборці були проти Верзайського мира та проти тих зобовязань, які на Німеччину той мир поклав. Німці голосували не на певних кандидатів, але навпаки, проти кандидатів противної сторони, тому й стався такий вислід виборів, кажуть польські ґазети.

В ПОЛЬЩІ ОФОРМЛЮЮТЬ ДИКТАТУРУ УРЯДУ.

ВАРШАВА (Польща). — Не зважаючи на рішучі протести опозиції, проурядова більшість членів сойму ухвалила закон поширення прав президента держави. Тепер президент держави матиме законодатне право в певних випадках. Таким чином фактична диктатура уряду вже стає формальною через особу президента держави.

НЕСПОКІЙ НА МАНДЖУРСЬКО-СИБІРСЬКОМУ КОРДОНІ.

ЛОНДОН (Анґлія). — До місцевих ґазет доносять кореспонденти з Манджурії, що в кількох місцях здовж манджурсько - сибірського кордону вибухло повстання Китайців, які незадоволені з проклямування „незалежности" Манджурії. Для втихомирення повстань Японці присунули свої війська аж до російського кордону, що викликає певне напруження на російській стороні й небезпеку сутичок.

Російські воєнні летуни змусили японський воєнний літак спуститися на радянській території, після того, як він залетів над неї в районі стації Поґранічная.

ЯПОНЦІ ДАЛІ КРУТЯТЬ ПІД ШАНҐГАЄМ.

ШАНҐГАЙ (Китай). — Японське командування заявляє, що воно відтранспортовує назад до Японії частину своїх військ, лишаючи на шанґгайському фронті 30 тисяч жовнірів. Тимчасом китайські відомости подають, що Японці, навпаки, все підвозять нові війська й роблять певні переґрупування на фронті.

Японці кажуть, що вони переґруповують свої війська лише з метою оборони, бо сподіваються, що Китайці скоро пічнуть новий наступ на них. В Тяндзині дійшло до сутички між мешкаючими там Японцями та Китайцями. Покищо пощастило представникам Японців та Китайців сутички вгамувати, але становище там далі лишається загрожуюче.

КАЖЕ, ЩО ВБИВ ЗРАДНИЦЮ.

ГЕЛЬСІНҐФОРС. — Молодий фашист Олаві Руноліна признався на допиті в поліції, що він убив Міну Кравчер за те, що вона видала урядови пляни фашистівського наступу на Гельсінґфорс. Тому й наступ цей не вдався.

Поліція вважає, що Міна Кравчер була інтернаціональною шпигункою. Руноліна буде поставлений перед суд за вбивство.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СМЕРТЬ „АПОСТОЛА МИРА"

Минулої суботи поховано в Парижі з великою військовою парадою, серед якої блестіли шоломи і гуркотіли гармати, Аристида Бріяна, „апостола мира". Це поховали того, що, будучи міністром справедливости на початку світової війни в 1914 р., порадив у хвилі, коли заломився французький фронт, зареквірувати 8,000 таксівок у Парижі й довести на них на фронт 23,000 свіжих жовнірів, при помочі котрих відперто німецький наступ. Це покинув Францію той, котрий був міністром у 23 міністерських кабінетах і був 11 разів премієром, котрий ратував Францію у ріжних важких хвилях і котрому, подібно як і Клемансови, відмовив французький нарід почести стати президентом держави, а по смерти наказав учити по школах по всі віки, що „Бріян положив великі заслуги для держави". Коли везли його домовину, тисячі кричали „хай жиє мир", а многі заливалися сльозами на згадку, що не стало Бріяна, з якого особою звикли звязувати мир, міжнароднє порозуміння і забезпечення Франції.

А ціла та остання прислуга, яку віддавала Франція Бріянови, з усіми церемоніями, міністрами, амбасадорами, ґенералами, кардиналами, епископами і т. п., є ще замітна з того боку, що отсе прощали колишнього соціяліста чи анархіста, котрий стояв на чолі боротьби Франції з Ватиканом, котрий довів до розділу церкви від держави і на котрого кидали громи всі клерикальні кола як на безбожника й руїнника. Та тепер над його гробом відправляв похоронні відправи сам кардинал Вердіє, а апостольський делеґат йому асистував.

Бріян був до кінця свого життя приятелем того робучого люду, який він орґанізував у своїх молодечих літах і який взивав до страйків, коли треба було цею дорогою добиватися кращого життя для робітника. Згодом ставав він більш державником ніж речником одної кляси, став Французом, для якого Франція як держава й французький нарід як цілість стали на першім місці в його поступованню і думанню. Він бачив страшні наслідки війни і тому ціле його повоєнне життя було звернене на те, щоби не допустити в Европі до нового кровопроливу. Тому й назвали його „апостолом мира". Він ним був, але в тім розумінню, що цей мир має за всяку ціну забезпечити в першу чергу Францію, бо на решту Европи Бріян глядів очима забезпеченої Франції. І тому потуряв, між іншим, і імперіялізмови Польщі.

О. Сновида.

НОВА „АРАКЧЕЇВЩИНА" В СССР.

Аракчеєв — це був злий дух Росії й улюблений міністер царя Александра І. останніх днів його царювання. Видумав той Аракчеїв не більше й не менше, як — комунізм на селі під видом так званих „военних поселеній". На великих обшарах землі оселялося примусово вояків і змушувалося їх обробляти ріллю — на чисто військових, касарняних засадах.

Очевидно, з тої божевільної ідеї нічого не вийшло і її мусів залишити царат, але — воскресив тепер большевизм.

Большевики, запроваджуючи „колхози" (колективні господарства, фарми рільничі), думали, що аж тепер забють „куркулівський дух" і матимуть зі своїх „рільничих фабрик" скільки схочуть збіжа. Та не так склалося, як бажалося... Як доносять совітські часописі, на весну буде **страшний брак насіння для засіву** і для виживлення народу. Не вважаючи на гострі розпорядження Наркомзема, до 1 березня Україна дасть лише 66% зерна з призначеного „пляну"; Долішнє Поволжа—62%, Німецький район — 48%, Урал і Сибір — від 15 до 30%. Стан катастрофальний. Коли би большевики мислили економічними катеґоріями, вониб зрозуміли, що так і мусить бути там, де забито приватну власність, де віднято у продуцента момент особистого зацікавлення в продукції. Але на всякі недотягнення в продукції — большевики реаґують по свому: є недотягнення, значить: мало натиснули, души більше. І ось у тій цілі Колхозцентр видав драконські розпорядження, які рівнаються не тільки повній **бюрократизації Колхозів, а — що гірше — їх цілковитій мілітаризації.** Створено спеціяльні „ударні бриґади", які мають зїздити на село до Колхозів, щоби випомповувати з них (для міста) рештки зерна, що вони мають на засів і для власної консумції. „Бриґадир" такий — це власне маленький Аракчеїв, який має абсолютну владу над нещасними Колхозниками. Він має встановляти „норму виработки"; він має пильнувати, щоб колхозники не лишали собі „завеликих пайків, (цебто, щоб примирали з голоду, віддаючи все державі); щоб „добре" працювали, щоб дотримали „пляну" (уложеного в Москві, де й на очи тих Колхозів не бачили та й їх продукційної сили не знають); щоб у приписаний час — здали приписану скількість зерна і т. п. Ще більше — Бриґадири мають право забирати „надвишку" зерна від нехліборобних Колхозів для хліборобних. Отже тепер зачнеться новий „нальот" на бідних Колхозників, яких, хоч і обернули в соціялістів, вони — як показується — ще пахнуть „куркулівським духом", бо не хочуть голодувати для щастя „своєї" держави! Зачнеться дика оргія грабунків, перешукування стоділ, вимітання останньої полови, заглядання в мужицькі комори, і — що найгірше — арешти і заслання.

Які будуть наслідки тої кампанії? Мабуть ніяких (щодо стягання зерна), бо — з порожнього не наллєш! Але інші наслідки будуть, а саме: 1) **загостриться антаґонізм і боротьба між „соціялістичними" Колхозами і „соціялістичним" урядом,** 2) **загостриться відношення між ріжними Колхозами** („хліборобними" і „нехліборобними") і 3) нарешті — **між окремими „републиками" СССР,** бо в „хліборобних" — будуть грабувати збіже для „нехліборобних", конкретно — з України й російського Полудня і Поволжа — для Півночи, Москви, Петербурга і т. д. Зросте анархія і — що за тим слідує — **упаде ще більше продукція збіжа** (бо коли вимолотити збіже можна ціпом, то в ніякім випадку — бюрократичною палкою). А зменьшиться продукція збіжа — **устане зовсім совітський вивіз його** і ще більше **загостриться опозиція села до уряду...** Такі перспективи господарського життя в СССР на найближчу будучину. Нам, Українцям, а особливо збаламученим російсько-большевицькою пропаґандою, треба мати це на увазі і памятати, що: до ніякого „модусу вівенді" в СССР ніколи не прийде. Большевики зродилися з анархії і житимуть тільки анархією-цькуванням одної частини людности на другу, бо інакше не втримаються при владі. Вони не заспокояться доти, доки не обернуть все населення Росії й України в рабів, не запровадять нової панщини на взірець старих фараонів египетських, або — доки не впадуть.

Ця остання евентуальність правдоподібніша і її треба сподіватися та **свідомо її приспішувати.**

НАЦІОНАЛЬНА ПРЕСА ЦЕ ТВЕРДИНЯ НАЦІЇ

У всіх народів національна преса має завдання боронити націю від ворожих нападів зсередини і знадвору. А тим більше значіння має національна преса для поневолених народів, як наприклад Українців. Преса вказує шляхи внутрішньої консолідації нації, подає способи зміцнення національних творчих, себто конструктивних сил, і відборонює націю від чисто неґативних, руїнницьких, себто деструктивних сил, відки би вони й не показувалися.

Національна преса повідомляє читачів про всі події в світі, які можуть мати вплив на рідний край і нарід. Кождий уже розуміє, яку ролю відіграють події по цілім світі також у визвольній боротьбі кождого народу. З нагоди 13-тої річниці проголошення самостійности ЗУНР, яку відсвяткувала Українська Господарська Академія в Подебрадах у Чехословаччині, виголосив О. Бочковський на врочистих зборах цікавий відчит на тему „Проблематика та шляхи національного визволення". У цім відчиті каже справедливо О. Бочковський, покликуючися при цім на президента чехословацької републики, Масарика, що **народи впадали в неволю здебільшого з власної вини.**

Докладчик наводить як злий приклад Українців, а за примір кладе Чехів у їх поведінці підчас світової війни.Назверхні обставини були ще ліпші для Українців, ніж для Чехів. А проте Українці не вміли втримати своєї державної самостійности, а Чехи її легко здобули й задержали. Українців заскочила війна внутрішньо непідготованих і мусіли наївно імпровізувати свою визвольну тактику, придуману зараз же, не оглядаючись на світові події. І тактика їх виявилася мильною.

„Чехиж, каже він, це либонь один з небагатьох народів, які не були заскочені непідготованими світовою війною та які не мусіли відтак імпровізувати свою визвольну тактику AD HOC, навздогін бурхливим подіям. На початку 1915. р. Масарик мав не тільки ідеольоґічну програму цієї боротьби, соціольоґічно фундаментально обґрунтовану, але й докладно продуману її тактику. Через це чехословацький політичний провід увесь час суверенно орієнтувався в міжнародній дуже складній ситуації, навпростець, мовляв, прямуючи до своєї державної самостійности.

„Це було можливе через те, що їхній лідер, проф. Масарик, вже від 1884. р., отже 30 років перед війною, соціольоґічно почав обґрунтовувати національну проблему власного народу, трактуючи чеське питання у **світовім** масштабі.

„Це власне давно є вже на часі для української справи, що по суті є світовою проблемою; вона була одним із провідних мотивів великої війни, як це ствердили Р. Челен та Сетон Ботсон, а саме тепер набуває **міжконтинентального** характеру. Річ у тім, що Росія совітська, а почасти також еміграція (евроазійська), виразно орієнтується в напрямі Азії. У свою чергу, в Азії живуть уже панконтинентальні мрії (Паназія). На цім тлі **проблема українська,** передовсім **геополітично та економічно, стає світовою** з безсумнівними европейськими тенденціями взагалі, а зокрема культурними."

Обзнайомлювати про це все свій нарід має передовсім своя національна преса, щоб підготовити націю на всі можливі випадки. Це обовязок преси. А нарід має обовязок з останнього піддержувати свою пресу і то саме в найтяжчий час. Хвиля грізна. Усяко може бути. Всім треба буде поспішити братам на допомогу, як прийде слушний час. Підготовляймося як Европейці. Українська преса стоїть на сторожі. Піддержте її всі, великі й малі. — („Час").

КАСОВИЙ ЗВІТ ОБЄДНАННЯ

(За лютий 1932)

І. ПРИХІД:

З перенесення з попереднього місяця		$ 111.19
Прихід у лютім 1932		2,135.61
Разом		$2,246.80

ІІ. РОЗХІД:

а) **Висилка до краю:**		
1) Рідна Школа	$1,200.00	
2) На визвольну боротьбу	300.00	
3) Інваліди	150.00	
4) Політичні вязні	75.00	
5) Народна Лічниця	75.00	
6) „Просвіта" у Львові	50.00	
7) Заграннична пропаґанда	50.00	
8) Письменникам	65.00	
9) На Музичний Конкурс	50.00	
10) Воєнно-Наукове Т-во в Празі	25.00	
11) Педагоґічне Т-во в Празі	20.00	
12) Філія „Просвіти" в Рогатині	26.00	
13) Видавництву „Бойківщина"	25.00	
14) „Жіноча Доля"	12.00	
15) Кошти висилки і листів	13.70	$2,136.70
б) Кошти удержання канцелярії		25.00
Разом		$2,161.70

ІІІ. ЗІСТАВЛЕННЯ:

Прихід в лютім 1932	$2,246.80
Розхід	2,161.70

Остається в касі Обєднання з кінцем лютого 1932 р. $ 85.10

Обєднання Українських Організацій в Америці.

Д-р Остап Грицей.

„ДЛЯ НЕЇ — ВСЕ"!

Про нову збірку віршів Уляни Кравченко.

Свойого часу я писав на сторінках нашого часопису про свято ювилею 40-ліття письменницької творчости найславнішої нині української поетки — **Уляни Кравченко.** Читачі „Свободи" певно пригадують собі з моєї статті, що властиве імя її — **Юлія Шнайдер-Німентовська,** що вона виступила в нашій літературі як її ідейна сопутниця Франка у 80-тих роках з відомою збіркою віршів п. н. **„На новий шлях!",** що вона колишня галицька народня вчителька, та що тепер жиє як сімдесятлітня бабуня в Перемишлі **(вул. Паркова 9).** Сімдесятлітня бабуня! Справді — це неабияке явище отака старенька письменниця як ще завжди творча співробітниця свойого народу! Особливож, коли це письменниця з такою високо поетичною душею, як непереможна ідеалістка Уляна Кравченко. І коли хто з культурних народів дождеться того щастя, мати у своїх рядах таку сердешну бабуню, таку сизу голубку з серцем, повним любови, якої вольним співом оживотворювалися душі цілих поколінь, то почестям для неї немає кінця, рідне їй громадянство намагається доказувати їй при кожній нагоді свою вдяку і любов. Ми дивімся лиш на найславнішу сучасну письменницю Швеції — Зельму Лягерлєф. Ця сімдесятлітня старушка живе собі як пані і власниця хутору Марбака, її хата це прегарна палата, вона лявреатка нагороди Нобля, не знає ніякої матеріяльної журби, приймає у своїй палаті гостей з усього світу, а члени королівської родини теж не забувають про неї. І це воно так гарно й достойно, правда? Але якби то гарно було воно, колиб усі заслужені письменниці і письменники світу мали на старість у своїх народів таке життя, такі вигоди, як Зельма Лагерлеф! Зокремаж у нас, під теперішню пору, наша дорога співачка Поступу й Волі — Уляна Кравченко.

Бо як-не-як, а саме сьогодні творчість цієї сімдесятьлітньої поетки набирає для нас особливого національного значіння.

Мусимо сказати іменно, що наша література в нинішній Галичині не виявляє надто видатного розвитку, не багата великим числом нових талантів, а з цим і не може похвалитися визначним рядом кращих літературних творів. Тільки на полі публіцистики має нинішня Галичина представника великого формату в особі **Дмитра Донцова,** рішучо найвизначнішу індивідуальність після Івана Франка. Затеж в области гарного письменства здобутки післявоєнної доби не виходять поза рівень пересічности. Ні в ділянці поезії, ні оповідання ні драматичної творчости нема тут таких нових талантів, що зуміли б прорубувати шлях новим течіям і напрямам, а коли й намагається хто — зі старших чи з молодших — узятись за твір широкого розмаху, то ці новохвальні по собі спроби здебільшого не вдаються. Правда — ми можемо порозуміти, що в атмосфері душливої неволі, створення на Галицькій Україні ляцькими наїзниками, справжня творча праця це неабияке важке завдання. Але ж те мусимо притім узяти під увагу, що власне такі періоди поневолення Рідного Краю викликували в літературах поневолених народів, наперекір усяким зовнішним трудощам, здебільшого обнову всієї духової творчости, родили в силу трагічної судьби народу великих поетів, письменників і мистців. Ми згадаймо тільки величавий розцвіт визвольної поезії в Німеччині за часів деспотії Наполеона, або в Італії під кормигою Габсбургів, або розвій такоїж літератури в новітних Греків або Македонців (розхваленої Ляхами польської визвольної літератури сюди числити не годиться, бо ляцькі поети, ось як напр. славний **Міцкевич,** це безхарактерні люди, які що іншого думали, а що іншого писали. Про це див. найновіший твір про Міцкевича: **Marie Czapska: La Vie de Mickiewicz, Paris, Plon, 1931).**

Але саме тому ось, що покоління молодих поетів Галицької України не видало досі співця, гідного з кожного погляду трагічної хвилі в життю народу, нам тим цінніший і дорожчий визвольний спів старенької Уляни Кравченко, спів, своїм внутрішнім жаром наскрізь молодий, якого провідна думка у натхненому заклику:

— Для Неї — все! — Для Неї — для України.

І в тому й особливше національне значення теперішньої фази творчости Уляни Кравченко!

Для України — все! — проголошує наша поетка в цій останній збірці, яка вже стала предметом лютої нагінки зі сторони ляцьких цензорів і прокураторів. Колишня соціялістка і геніяльна учениця Івана Франка в своїх його захоплення **„щастям усіх"** — хоч ті „всі" нас здебільшого не добачали — нині **несхитна націоналістка,** вірно кохаюча донька Рідної Землі, України, якої щастя і слава для неї найперший ідеал. Вишукайте в наших сучасних поетів твір, в якому той патріотичний ідеал, щастя Рідної Землі, ставав би для співця таким глибоким, безпосереднім, просто особистим переживанням, як це бачиться трохи не на кожній сторінці в Уляни Кравченко.

О, Україно! Ти одна на світі
Мені найбільше мила і свята.
Моя ти Нене, як Твоя дитина,
Ввесь зміст душі завдячую Тобі.
Хоч труд для Тебе ніс би смерть видиму,
. . . .
А зрада стала джерелом всіх благ,
Так не відступлю я від Тебе, Нене,
Тобі віддам ввесь хист, любов мою!...

І їй не страшно перед збройним боєм за честь і волю України. Вона знає, що за „стоптану правду — Бог карає сам, той Бог, що меч на світ приніс" (ст. 13). І знає поетка, що та потоптана правда „не хоче буйних слів, ні срібних лір, а хоче брязкоту мечів" і жертв від нас (ibid). Ні — нікого вже й не вдієм зі сльозами та лірами, — народови **треба чину, збройного чину.** І з глибин жагучої туги за чином поетка пише прегарний вірш „В дожиданні", пісню-привіт грядучому **Отаманові народу.**

Прийди! Як Отаман!
Веди — в кровавий тан!
Прийди у шумі крил,
Поклич їх — із могил.
Поклич мерців — із домовини —
Збуди — і воскреси — на чин!
— — — — — — —
І прийде Він,
той помсти Бог...
Покличе дзвін
катів
на суд
За люд...
(ст. 14/16).

І не страшна нашій Поетці і власна смерть, коли вона знає, що любов до України не вмре в неї у хвилю, коли дух її покине земножене тіло. Якщо тіль її покрие вемний гріб, то вона, „поки злине за край хмар, обгорне землю України і кожній дитині скаже в сні ті недоспівані пісні, буде являтись їм у снах як полумінний ясний стяг" (ст. 18). Балядовий характер романтичної краски має вірш „**Давно приспала тишина усіх**", зразець помітної плястичної сили в малюнку поетки, дуже цінний у збірці з основним патетичним акордом. Деінде знову гаряче чуття авторки не всилі скорятися ніяким римам; воно висловлюється простою невязаною мовою, яка одначе, як проза, повна солодкої, хотілосьб сказати — материнської поезії („**Всі Ви мої!**" До У. С. С.). І скрізь тут звеличування великих моментів в історії нашої визвольної боротьби: Маківка, Лисоня, Крути, Вітовський, Листопад, Зеленівці, Чорноштичники, Полтава, присвяти нашим проводирам, а навіть Жанна Д'Арк... Отак поетка воскрешає у своїх віршах типи з У. Г. А., її героїв і геройок, розвідчиці і стрілкиню, летуна і ватажка, в формі, яка назагал більш лірично-патетична, ніж лірично-епічна, без індивідуального малюнку намиченого героя (які) та зіндивідуалізованої фабули, затеж своїм контемплятивним характером тимбільш щира, переконуюча і повна чуття. Певна річ — в таких віршах, як „Пісня Зеленівців", або „Пісня Чорноштичників", бажалосьб замісць загальних думок в роді:

Гей, ідемо, гей, ідемо,
Та не на весілля!
Гей, ідемо ісходити
Отруйнеє зілля....

чогось більш питомого, гостро індивідуального, як з погляду на Зеленівців так і на Чорноштичників, бо в суті речі обидві ці пісні можнаб у нашій збірці переміняти по наголовкам і великої ріжниці не було б. Але коли і треба сказати, що з чисто артистичної сторони можнаб з нашою високошановною поеткою тут і там спорити, як щодо концепції поодиноких поем так і відносно їх розрібки, то це в ніякому разі не обнижує ідейної вартости збірки, її високого патріотичного рівня та полету висловленої в ній любови до Неї — до України. **І я думаю, що в тому й уся вага нашої збірки та взагалі поетичного слова Уляни Кравченко під цю пору. Вона є речником визвольних змагань народу.** Тоді, коли інші наші поети або замовкли зовсім, або, замісць загрівати мученицький народ до бою, воліють — як ось Богдан Лепкий — пописуватися іноді оповіданнями, настроєними на таку ідилічно-мирну нуту, начеб то ми не в середовищі ляцького наїзду і ляцької пацифікації, а так десь в половині XIX ст., **то Уляна Кравченко відважна духом і словом провісниця страждань поневолених та їх боєвої волі.** Старенька Уляна Кравченко не кутається ні мертвецькою мовчанкою гнилої резиґнації, ні штудерними серпанками льояльної, а що найменше „нейтральної" тихомирности — як дехто з наших кандидатів на славних та великих пись-

ОРҐАНІЗАЦІЙНА ПЕРЕПИСКА

В СПРАВІ ПОЗИЧОК НА СУМУ $25,000.

Реченець до кінця березня 1932 р.

Згідно з ухвалою річного засідання головного уряду У. Н. Союза, головна канцелярія вислала до відділів друки на зладження спису членів, що бажають затягнути позичку, щоб опісля, на підставі того спису, головна канцелярія могла зладити формальні аплікації тих же членів про позичку і їх леґально та формально залагодити.

Та хоч головна канцелярія рівночасно з тим вислала до відділів всі потрібні інформації, а саме: хто, в якій сумі, на якій підставі і в який спосіб може про позичку старатись і її отримати, то декотрі відділи вже дають докази, що справи не зрозуміли, а декотрі засипують головну канцелярію допитами.

Щоби відповідей і пояснень не повторяти й кождому окремо не відписувати, тай справи не проволікати, головна канцелярія бажає ще раз подати до загального відома членів всі інформації, що відносяться до тої позички, та правильно відповісти на всі поставлені в тій справі питання.

Головна управа У. Н. Союза рішила сумою $25,000 прийти в поміч членам, котрі загрожені утратою членства, 5% позичкою у висоті річної вкладки на конто зложеної ними в старім роді резерви, з якої вони зможуть уповні скористати по переведенню реформи.

З огляду на те, що члени нових родів обезпечення вже мають права до вартісних зворотів, включно з правом на позичку, прямо на підставі своїх грамот, а члени старого роду обезпечення такісамі права набудуть по виміні грамот старого роду обезпечення на грамоти нового роду обезпечення, який для них приготовляється, себто після переведення реформи, тому теперішню позичку в сумі $25,000 треба вважати як негайну допомогу для найбільше потребуючих таких членів, котрі не можуть чекати, щоб користати з того, що їм реформа принесе, але мусять ратувати своє членство тимчасовою позичкою у висоті однорічної вкладки.

Реформа дасть усім членам право до позичок. Хто більше вложив, той більше зможе позичити прямо на конто своїх грамот. Тай тому ті члени, що годні зачекати до часу переведення реформи, повинні дати першенство тим членам, котрі позички потребують негайно і без неї мусіли би втратити членство.

Відділи, котрі надсилають спис усіх членів без розбору, хай знають, що суми $25,000 може вистарчити тільки на одну тисячу членів, беручи як мірило суму $25 на однорічну вкладку кождого, і якби так усі відділи домагалися позички для всіх членів, то щоби всіх вдоволити, потрібно не 25, але 250 тисяч долярів. Позичка буде можлива для всіх, але аж після реформи, а тепер вистарчає тільки для 1,000 найбільше потребуючих.

Питання і відповіди:

1. Що то за гроші, тих $25,000, призначених головним урядом на 5% позичку членам, котрі потребують негайної допомоги в задержанню членства?

Це гроші, позичені з фондів запомогового і народного У. Н. Союза.

2. Чому цю позичку признача́ється лише для найбільш потребуючих?

Бо для всіх не вистарчає.

3. Кого вважається найбільш потребуючим?

Тих членів, що дальше вкладок платити не в силі тай **мусіли би** втратити членство, заки вспіється перевести реформу. Першенство повинні мати ці з тих членів, що вже задовжились у відділі тай дальше кредиту не годні дістати.

До найбільше потребуючих треба зачисляти і тих, що через неможливість плачення вкладок вже членство втратили, а позичка допомоглаб їм до членства вернутись і його продовжувати. Першенство повинні мати також ті, що задовжились у відділі і з довгом відійшли.

4. Чому на цю негайну поміч призначено лише $25,000, а не $50,000 або більше, тай чому це не є даровизна, а лише позичка?

На тій підставі, що реформа зможе членам дати поміч на суму понад чверть міліона в готівці, та що реформа в кількох місяцях може бути переведена, сума $25,000 наразі повинна вистарчити. І вона вистарчить, коли члени застосуються до того, що тільки найбільше потребуючим сейчас треба дати.

Що це позичка, а не дарунок, то не треба забувати, що ті гроші береться з фондів, які не є призначені на дарунки, але їх позичається з фондів, призначених на інші, статутом означені цілі.

Члени повірили головній управі фонди з означеним статутом призначенням і не дали права на роблення таких дарунків. Головна управа не є власником майна орґанізації, а члени триміліонової орґанізації не є жебраками. Одні не можуть роздавати, а другі такої милостині не потребують. Головна управа, знаючи свій обовязок і шануючи гідність членів-співвласників орґанізації, в цій прикрій для орґанізації хвилі може піддавати тільки такі пляни, які обчислені на зміцнення орґанізації і всіх членів-співвласників; пляни, які допоможуть членам перевести свою орґанізацію через теперішню орґанізаційну крізу і на будуче таку крізу обминути.

5. Статут не дає головній управі права з призначених фондів робити дарунки членам, але не дає права давати позички з фондів, призначених на інші цілі. Тож на якій підставі головна управа призначила суму $25,000 з фондів запомогового і народного на позички членам, хоч би й найбільше потребуючим?

Хоч за головною управою нема права ні на дарунки ні на позички, то всеж таки позичка — то не дарунок. Позичка мусить бути звернена. Позичку дістануть тільки ті, що вже на ту ціль після реформи матимуть свої гроші. Є повна ґарантія звороту. Це робиться з огляду на виїмкові й небувалі обставини, маючи на увазі загальне добро орґанізації і найбільше загрожених членів. Такій позичці не подивуються державні власти, а члени не будуть мати причини до неґодовання.

Члени-співласники орґанізаційного майна знають, на які цілі вони це добро зложили і, як добрі господарі, розуміють, що того майна в орґанізації нема забогато. Вони розуміють приняті на себе зобовязання і бажають розвою своїй орґанізації. В теперішній тяжкій добі вони бажають зазичитися, щоби членства не тратити, але не хочуть орґанізації розбирати. Вони бажають, щоби їх капітал дав їм усе, що в формі асекурації дати може; все, що їм може належатися леґально відповідно до новітніх асекураційних правил, але не бажають даровизни, ні розібрання орґанізації.

І члени дуже добре розуміють, що підшепти про розбирання зложених фондів походять від тих непрошених опікунів, котрі тих фондів не будували, під свою опіку їх заграбати не годні, тай думають, що цей прикрий час може довести до того, що ті, котрі ті фонди будували, самі годні їх розібрати, щоби ті фонди дальше не істнували.

6. Чи той, що змушений приймити позичку, буде опісля змушений приймити реформу, то є: виміняти грамоту старого роду на новий, щоби той довг звернути з резерви, яка йому припаде після реформи?

Це правда, що позичку буде уділятися на тій підставі, що позичаючі мають тут зложені свої гроші, які покищо можуть бути вжиті лиш на посмертну виплату, а після реформи часть тих грошей могла би бути вжита на вартісні звороти включно з позичкою. Одначе позичка буде дана не тому, що член мусить приймити реформу, але тому, що він має відповідний кредит. Позичка буде могла бути звернена з власної волі члена, або буде стягнена з посмертної виплати.

Позичаючий зобовязується лише до звороту позички з 5 відсотками, тай без огляду на реформу.

Головна управа реформу приготовляє і її популяризує, щоби члени могли приймити її **добровільно.** Справа реформи — це зовсім окрема справа.

7. Коли суми $25,000 може вистарчити тільки для одної тисячки найбільше потребуючих членів, і не вистарчає для всіх потребуючих правосильних членів, то чому допускається ще й суспендованих, себто таких, що вже перестали бути членами?

Тому, що й між відпавшими вже членами були такі, що відступили не добровільно, тай позичка привернулаб їм членство, а орґанізації молодих і здорових членів. Тому, що правосильні члени, коли витримали досі, лекше можуть дотримати ще до реформи (кілька місяців) і зазичитися прямо в своїй резерві.

Коли би правосильні члени могли здержатися від позички аж до реформи, то **помогли би** що найменше одній тисячі відступивших вернутися в ряди орґанізації, щоби спільно орґанізацію дальше будувати.

8. Чому довгуючі до місцевих кас мають мати першенство?

Помагаючи в першій мірі довгуючим, помагається їм вирівнати довг, який вони завинили, або з яким уже відступили. Це поможе не лише членам, але й місцевим касам, які будуть могли тими грішми дальше помагати іншим членам. Така поміч поширюється і помагає не одному, але більше членам.

9. Чи член, котрий платить за жінку і кількоро дітей, може позичити однорічну вкладку всіх, чи тільки суму, що рівнається однорічній вкладці його самого?

Жінка, будучи членицею, має такесаме право як і член-муж. Таксамо повнолітні діти. Кожде окремо для себе має право позичити і кожде окремо мусить зобовязатися позичку віддати. Одначе член або члениця може до суми своєї однорічної вкладки дочислити суму річних вкладок за свої малолітні діти.

10. Хто не може користати з цеї тимчасової допомоги?

Члени нових родів обезпечення, котрі вже мають у своїх грамотах виразно означені привілеї до вартісних зворотів, включно з позичками, і такої допомоги не потребують.

Дальше, члени старого роду, „недавні", котрі недовго були членами (менше як 3 роки), небогато до головної каси вложили, тай після реформи не можуть мати зложеної такої резерви, щоби вона на покриття позички вистарчила.

Вкінці, такі члени, котрим відділ, себто члени, не признають піддержки в членстві і не ухвалять їх аплікацій про позичку офіціяльно поперти.

11. Що буде братись під увагу при розділі цеї 25-тисячної позички і коли кінчиться реченець старань про неї?

Головна канцелярія буде мусіла аплікантів ґрупувати відповідно до їх рекорду, отже так:

Відповідно до часу належання до орґанізації; відповідно до ризика, яке апліканти представляють для відділу й орґанізації з огляду на стан здоровля; відповідно до їх теперішнього віку; відповідно до рекорду щодо точности дотеперішнього плачення вкладок; відповідно до зарекордованих доказів льояльности до орґанізації; відповідно до того, хто є сам або з меншою чи більшою родиною в Союзі; відповідно до поручення урядів відділових, і вкінці, відповідно до того, як вистарчить грошей ($25,000).

Коли призначеної суми вистарчить тільки на одну тисячу членів, а правосильних членів-аплікантів зголоситься менше, то рештою поможеться до повороту тим, що були суспендовані і бажають до членства вернутись.

Щодо реченця, то головна канцелярія тепер збирає від відділів листи аплікантів. Відтак вибраним аплікантам вишле до відділів аплікації. Ті аплікації будуть мусіли бути точно виповнені і підписані аплікантами і відділовими урядниками тай звернені до головної канцелярії до кінця цього місяця (березня 1932).

Справу позички можна переводити тільки за посередництвом відділових урядів. Головна канцелярія не в силі безпосередно з членами в тій справі переписуватися.

Просимо урядників, а передовсім членів, о розвагу, але й заразом о поспіх, щоби це була дійсна негайна поміч.

менників народу — **Уляна Кравченко своїм віщим словом бореться за нарід.** Можливе, що тут і там поетична форма в неї деколи не дотягнена своїми лініями, або не вигладжена як слід; це ми вже сімдесятьлітній бабуні простимо. Затеж ми почуваємо, що кожне слово її віршів це горюча іскра зі святого вогню безмірної любови до поневоленого Рідного Краю і до катованого брата. І це він, той божеський вогонь, усе наново розпалюваний і бережений цією сімдесятьлітньою Вестальскою любови до України, — нагріває нас тут на кожній сторінці і захоплює, пориває до чину і велить вірити у його спасенність.

Благословенна будь!

БОЖИЙ ПРОРОК.

Яких двацять років перед світовою війною кацапи (москвофили-обруситeлі) були між народом в деяких повітах Галичини дуже сильні. Та москвофільство в народі держалося тільки доти, поки село не знало щиро-української книжки і тільки сліпо вірило кацапським попам. Як до села зайшла українська книжка, як прийшов „Кобзар" Шевченка, то голос кацапського пастиря ставав голосом вопіючого в пустині. Овечки, яких він так довго затуманював брехнею, що ми частина „великоруського" народу, стали свого пастиря покидати. Село за селом стало переходити до національного українського табору.

Затривожені кацапи ріжними способами силкувалися здержати національне освідомлення нашого села. Не про всі способи хочу тут згадати. Згадаю тільки один. Щоб українських селян відстрашити і відтягнути від української національної думки, кацапи стали вмовляти в народ, що націоналістичний український пророк Тарас Шевченко є великим безбожником, богохульником, антихристом.

Така клевета не помогла апостолам національної зради. Писання Шевченка й інших українських націоналістів, хоч не таких великих як Шевченко, вигубили в наоді кацапство і всю українську масу в Галичині перетягли в український національний табор.

Гадав би хто, що дух Шевченка вже буде мати спокій; що від нього вже відчепляться клеветники. Війну проти Шевченка програли кацапи, та на їх місце прийшли інші; прийшли... клерикали.

Хто ті клерикали, нині не потребуємо писати, бо про них вже нераз писалося. Тепер вони вчіпилися Шевченка, як пяний плота. Не лиш в Америці, але й у Галичині деякі українські владики грозять пеклом таким Українцям, що почитають своїх національних пророків... першого між ними Шевченка.

Клерикали не кажуть, що вони побивають Шевченка за український націоналізм. Вони кажуть, що бють його і забороняють почитати Шевченка за його безбожність. Відтягнувши людей від такого безбожника, ті клерикали гадають, що людей також відтягнуть від його української національної думки.

Щоби довідатися, чи клерекали правду кажуть, возьмім в руки Шевченкового Кобзаря і читаймо те, що він написав.

Поезія „Марія", про яку клерикали кажуть, що в тій поезії Шевченко ругає і лихословить Матір Божу, зачинається так:

> Радуйся, ты бо обновила
> еси зачатыя студно...
> (Акафист. Пр. Богород. Ікос 10).

Все упованіе мое,
На Тебе, мій Пресвітлий Раю,
На милосердіє Твоє —
Все упованіе мое
На Тебе, Мати, возлагаю,
Святая Сило всіх Святих,
Пренепорочная, Благая!
Молюся, плачу, і ридаю:
Возри, Пречистая, на них,
Оттих окрадених, сліпих
Невольників!

. . . .

Царице неба і землі!
Воньми їх стону і пошли
Благий конець, о Всеблагая!
А я, незлобний, воспою,
Як процвітують убогі села,
Псалмом і тихим і веселим
Святую доленьку Твою.
А нині — плач і скорб і сльози
Душі убогої убогий
Останню лепту подаю!

Чи то до чорта, до Антихриста Шевченко так молився за долю українського поневоленого народу? Ні! Він так молився до Матери Божої, називаючи її Святою Силою всіх Святих, Пренепорочною, Всеблагою, Пренепорочною Царицею неба і землі!

Хто так молиться, той не безбожник, ані богохульник.

Про Ісуса Христа Шевченко так пише в своїй поемі „Неофіти":

Давно вже я сиджу в неволі—
Неначе злодій в заперті,
На шлях дивлюся і на поле
Та на ворону на хресті
На кладовищі і більш нічого
З тюрми не видно...
...Хрест високий
На кладовищі, трохи збоку,
Златомальований стоїть.
І намальовано: Розпятий
За нас Син Божий на хресті!
Дивлюсь, дивлюся, помолюся,
І горе, горенько моє,
Мов нагодована дитина,
Затихне трохи, і тюрма
Неначе ширшає; співає
І плаче серце — оживає,
І в тебе, Боже, і в Святих
Та праведних Твоїх питає:
Що він зробив їм, той Святий,
Той Назорей, той Син єдиний,
Богом ізбраної Марії,
Що він зробив їм? І защо
Його Святого мордували,
Во узи кували,
І главу Його чесную
Терном увінчали
І вивели з злодіями
На Голгофту гору,
І повісили між ним?
Защо?...

Вистане прочитати ті дві, нами наведені поезії, щоби доміркуватися, що безбожник і богохульник так не писав би. Так міг писати тільки дуже побожний чоловік. Нема одної більшої поеми Шевченка, де не згадано би побожно і з горячою синівською любовою Господа Бога. Такої сердечної молитви до Матери Божої, як та, що ми її тут передрукували, не дав нам ні епископ Богачевський, ні епископ Хомишин! Такої молитви, що побожного до сліз зворушує, не дав нам ні папа римський. Такого, що молиться так, як молився Шевченко, безбожником назвати може хіба лиш лицемір і фарисей. Безбожником звуть Шевченка тільки такі „побожні", котрі потайно пють вино, а явно проповідують воду.

— Знаєш, я нині йшов до тої Відракової з орудкою, а вона тобі живе на пятому поверсі! Як я змучився, не повіриш!

— Ой так, так! Це одинокий спосіб тієї старої діви, щоби спричинити биття серця мущини.

—o—

— Вчора співав я у Благеньких цілу годину.

— Дуже тішуся. Не зношу тих людей.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ТРОЙ, Н. Й.

Ювилейний обхід у честь „Рідної Школи".

Українська громада в Трой здавна вже вражлива не тільки на свої власні потреби, але й на потреби Рідного Краю. Доказом цього можуть послужити хочби тільки фінансові звіти „Обєднання". Томуто, коли знагоди 50-ліття „Рідної Школи" явився в Америці по другий раз добре відомий наш гром. Лев Ясінчук, як висланник старого краю, ця громада уважала за конечне скористати з того побуту й уладити в себе ювилейний обхід. Цей обхід відбувся дійсно в неділю, 6 березня 1932, в салі української православної церкви св. Николая в годині 4.30 пополудні. Був він скромний, відповідно до сил громади, але щирий. Підготовку до цього обходу поробив Комітет Народної Роботи, який тут віддавна істнує, при співучасти о. Івана Гундяка.

На салі зібралося поважне число старших і молодших громадян з Трой. Були й громадяни з Вотервліт і голова Горожанського Клюбу з Когус.

Ювилей відкрив предсідник комітету, гром. Олекса Заяць. У своїй короткій, річевій промові, з почуттям великої любови до Рідного краю, він вказав на ті потреби, які громадяни цього міста особливо піддержують, бо вірять, що їх праця причиняється до визволення українського народу зпід чужого панування. Між тими інституціями бесідник бачить перше „Рідну Школу", як підставу всього. Цю промову, виголошену з вірою в справу, учасники нагородили оплесками. З черги покликав предсідник на секретарів громадян: Павла Бойка і Павла Качмаря.

Відтак предсідник представив зібраним присутного делеґата „Рідної Школи", гром. Льва Ясінчука, і попросив його розповісти, що тепер діється в нашому страдальному краю. Шановний делеґат, повитаний гучними оплесками, привитав зібраних від тих, що його сюди прислали, та в півгодинному рефераті представив святочно настроеній громаді розвиток українського народу і його відродження з участю 50-літньої діяльности ювилятки — „Рідної Школи". Бесіда делеґата зробила помітне враження. Під її впливом промовив місцевий парох, о. І. Гундяк, колишній учень „Рідної Школи", вказуючи на усякі замітні моменти з діяльности тої установи, які він знає з власного переживання. Його бесіда була немов річевим свідоцтвом того, про що в загальниках говорив ш. делеґат. Бесідник завізвав приявних піддержати „Рідну Школу" матеріяльно, „бо вона на це заслугує, а ми не маємо права їй того відмовити". Він застеріґся відразу, що нехай нічого не дають ті, які через цей даток не малиб завтра за що дітям хліба купити. Бо в Трой велика нужда розпаношилася, страшне безробіття. Але всеж таки при розумінні й добрій волі — „Рідна Школа" не зазнає кривди від нашої громади. Упрошені Комітетом: пані Анна Дженджериста, Анна Юзенко і гром. Микола Ониськів та Микола Тихоня, пішли поміж зібраних і принесли $202.05! За несподівано гарну матеріяльну поміч подякував предсідник Комітету, а з окрема шан. делеґат, а ціла саля відспівала вдоволена і бадьора „Ще не вмерла", український гимн, який започаткувала місцева молодь обох полів, що нараз явилася на сцені зі своїм учителем.

Зібрані мали повне вдоволення з того уладження. На хвилю зійшлися в одно зі своїми рідними. Тому ще довго не випускали з салі делеґата, розмовляючи з ним на ріжні теми. А його мова здавалася мовою найближчої рідні, якої багато з учасників так давно не бачили.

Свої дари зложили слідуючі орґанізації й громадяни: по $50: українська православна громада св. о. Николая, Український Горожанський Клюб; по $25: Українське Брацтво У. Н. С. від. 191; по $10: Тов. Шевченка, від. 51 У. Н. С., Сестрицтво св. Ольги, а відділ 33 „Союза Українок" $5; по $2 М. Ониськів і П. Орецький; по $1: Гр. Шклярик, Д. Петрицький, А. Пендер, П. Пняга, І. Галанюк, М. Іванечко, Я. Вовчко, П. Мосевич, І. Дмитерко, В. Мадараш, П. Деревецький, І. Данила, М. Тихоня, О. Заяць, А. Юзенко, М. Базар, В. Михасів, Л. Завіський, В. Футулуйчук, І Урбан, О. Спяк, Т. Ольшанецька, К. Орецька, Ір. Гундяк, С. Ковальчик, О. Бомба, І. Ткач, П. Бойко; дрібними жертвами зложили $20.

Видатку мала громада всього $2, тож рівно $200 передано як ювилейний дар „Рідній Школі".

Гість.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 2. лютого помер **Іван Макута,** член Бр. св. Михайла, відділ 159 У. Н. Союза. Покійний вступив до У. Н. Союза в 1911 р. Був добрим членом Братства й Союза і тішився загальною повагою. Тому був 6 років предсідником Братства. Походив з місточка Букачівці повіт Рогатин, Західня Україна.

Покійного поховано з великою парадою, бо був великий здвиг народа та 5 священиків. Полишив вдову Марію.

Заразом дякую Хвальному Головному Урядови за скоре виплачення посмертної допомоги в сумі $1,000 та всім Українцям, котрі віддали останню прислугу нашому членови, бл. п. Іванови Макуті.

М. Камінський, секр.

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

UKRAINIAN-AMERICANS URGED TO AID HOMELAND SUFFERERS

Philadelphia Attorney in Talk at Woonsocket Makes Appeal for Help to Oppressed Countrymen in Eastern Galicia

A plea to American-born Ukrainians, who have not known the tortures of oppression, to help free their brothers in Eastern Galicia from tyranny was made by Attorney Theodore Swystun of Philadelphia at a Washington program in assembly hall of St. Michael's Ukrainian Church at Woonsocket yesterday afternoon.

Mr. Swystun told of the effort being made to have the League of Nations correct the grievance of the Ukrainians against the Polish Government and at the close of his address a resolution afirming support of that aim was adopted by the gathering of several hundred men and women of Ukrainian extraction.

The resolution is the same that has been adopted and is being sought for adoption in Ukrainian centres throughout the United States by Mr. Swystun and others in this country who have interested themselves in their countrymen's cause for freedom and independence. The note, like others in the series being adopted, will be sent to Secretary of State Stimson and a similar one to the Council of the League of Nations.

American liberty depicted in the afternoon's program honoring the bicentennial of George Washington is the hope of the Ukrainians in obtaining their ultimate freedom, Mr Swystun stated. The speaker said American leadership could make the Ukrainians a free people through the intervention of the League of Nations

Independence Sought.

Mr. Swystun said the Ukrainians seek their independence and liberty under the guarantee of the minoritie treaty of which the United States and other great Powers, including Great Britain, France, Italy and Japan, are signatories. He claimed the Ukrainians are not benefiting of the treaty's protection in language, education and cultural rights and the free exercise of religion.

The attorney stated the steps taken thus far by the League of Nations in the controversy has been unsatisfactory. In response to petitions for relief the league has had a committee of three members investigate conditions in Eastern Galicia, Mr. Swystun said, "but under the chairmanship of Dr. Sato of Japan, a nation which by its very aggressiveness at Shanghai is primarily one of force, a report adverse to the Ukrainians was returned."

According to the league's committee the situation in Eastern Galicia was not of a nature to invoke the attention of the minorities treaty, Attorney Swystun said.

"Furthermore Dr. Sato and his committeemen reported that the Polish Government could make reparations for the thousands of dollars worth of property destroyed or give redress for the Ukrainian lives lost by the military activities of Poland," he said.

Promises Ignored.

"Of course there were high sounding promises of the Polish Government seeing that the Ukrainians would not suffer their rights in the future," the speaker declared, "yet not an ounce of guarantee of this has been extended. In short we are as bad off in Eastern Galicia today as we were before the League of Nations took action at all.

"The league's action was merely a perfunctory disposition of the matter but it affords no actual protection against further acts of pacification nor relief for those Ukrainians who have been unjustly sentenced to imprisonment and condemned to death and no hope of compensation for such as have suffered pecuniary and physical damage."

The resolution adopted reads in part as follows:

"Americans of Ukrainian descent assembled here in this hall protest first the execution of sentence upon the Ukrainians convicted at Lwow, Strey, Berezany, Tarnopol and other districts of Western Ukrainia.

"We demand the League of Nations create an international commission composed of the representatives of the signatories of the minorities treaty to investigate the conditions now existing in Polish prisons and Polish courts, the methods of the Polish State police and of the court officers in the conduct of persecution of criminal actions against the Ukrainians of Eastern Galicia and report to the League of Nations the result of their inquiry."

The resolution urges that the League of Nations "compel Poland to respect the minorities treaty, which guarantees the Ukrainians their rights. Unless the League of Nations does this the Ukrainians will lose all hope of justice."

Two Languages Used.

The afternoon's program was in two parts, in English honoring Washington and in the Ukrainian tongue with refence to the Ukrainian cause for freedom.

The program was as follows: Introductory adderss by Michael Chaharyn, president of the local Ukrainian Society; "My Country," by mixed Boyan choir; "Why We Celebrate," by Anna Sharawara; "A Vow," by members of the Ukrainian Girl's Club, Stasia Romynik and Mary Wecel, sopranos, and Jessie Kinash and Mary Pankiw, altos.

"Inscription of George Washington at Mount Vernon," by Mary Pankiw; "I Am an American," by Mary Susla; "Carry Me Back to Old Virginia," duet, by Anna Basan, soprano, and Carrol Basan, alto, accompanied by Mary Poznansky; "America I Love You," coprano solo by Anna Kamfonick, accompanied at piano by Miss Poznansky; "George Washington, a Leader," by Anna Basan; „Home, Sweet Home," by girls' chorus, solo by Anastazia Zachodnick; "Dixie," by girls' chorus.

Part 2, dedicated to "Ideals of George Washington and Ukrainians"; "Over the Wide Fields Death is Creeping," by mixed Boyan choir; "Washington's Spirit of Freedom and the Liberation of Ukrainians," by Attorney Swystun; "American-Ukrainian Hymn," by Boyan choir; "The Enemy Will Not Crush Us," by chorus; poem, by Michael Chaharyn; "We Are the Sons of the Mighty Nation," by chorus; address, by President Chaharyn.

Officers of the Holowinsky Society sponsoring the affair were assisted by Rev. V. A. Kaskiw, pastor, and members of the congregation. The committee was composed of President Chaharyn, Peter Pankiw, Peter Huk, Henry Kiczak and Michael Louis.

("The Providence Journal, Monday, February 29, 1932).

JADICK IS WANTED FOR EUROPEAN BOUTS.

Johnny Jadick is in receipt of a cable dispatch from Jeff Dickson, European promoter, requesting his best terms for a series of three matches abroad next summer. Dickson suggests Al Foreman as an opponent for Jadick April 15 in London, with the Philadelphian's junior welterweight title at stake. If successful, Dickson states, he would stage bouts for Jadick in Paris and Dublin.

(**Evening Public Ledger**, Philadelphia, March 10, 1932).

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

ДІТРОЙТ, МІШ.

Англієць про українську справу.

Минулої неділі кількасот Українців, зібраних в одній з місцевих галь, гідно привитали і погостили між собою визначного Англійця, б. посла Сміта, котрий приїхав на запрошення дітройтських Союзовців з відчитом на тему "Great Britain, League of Nations and the Future of Ukraine".

Публика дописала чисельно. Було взірцеве поведення і пильне слідкування за аналізованням українського питання референтом чужинцем.

Збори відкрито відспіванням „Не пора", а по вступнім слові д-ра Кібзея і гарно відспіваних дуетах паннами Довбуш і Демян, Hon. Smith почав свій відчит серед грімких оплесків.

Бувший посол до британського парляменту гостює тепер у „Вуйка Сема" і використовує свій побут на поширення ідеалів пацифізму та Ліґи Націй, виступаючи по американських інституціях з відчитами на ріжні теми світової ваги.

Для нас п. Смит є цікавий тим, що він розуміє наші змагання. Свої висновки представляє спокійно, флеґматично.

Він є живим приміром наших недостач щодо нашої пропаґанди в світі. Бо сам Смит обзнакомився з нашими справами доперва по „пацифікації", а потім, як перекладчик для посолки Рудницької, підчас її побуту в Лондоні.

Незадоволяюче нас рішення Ліґи Націй в справі „пацифікації" пояснює Смит тим, що предсідником комітету, який розглядав українські петиції, був представник Японії, який турбувався більше клопотами Японії, а дотого українські жалоби мусіли зійти на дальше місце супроти военного конфлікту на Далекому Сході.

Тепер світ такий розбитий і заклопотаний, казав Смит, що хіба Бог зумів би нарисувати таку мапу Европи, щоби не було нарікання. За незавидну долю Українців в Польщі ярко напятнував Смит Поляків.

Дванацять літ тому, говорив Смит, Українці були так близько до осягнення своїх ідеалів, що здавалося, от-от воно здійсниться. Та годі нарікати, говорив Смит, а треба братися до дальшої праці — організації та обєднання своїх сил.

Українцям треба памятати, кінчив Смит, що українська держава буде збудована тільки злученими змаганнями цілого українського народу.

Подякувавши референтови устами адв. Панчука, відспівано „Ще не вмер", а потім зібрані розійшлись домів з задоволенням і скріпленням.

Раджу всім Українцям в Америці прислухуватися викладам таких людей як Рені Смит.

Іван Кузь.

ВІСТИ З СІЧОВОГО БАЗАРУ „СУРМА".

103 АВЕНЮ А, НЮ ЙОРК.

Найважнішою новинкою з Сурми є українська година на радіо. Не лише не стримано по 6 місяцях зі стації WLBX, але взято іншу стацію о 10 разів сильнішу.

В неділю, 13 березня, в годині 8.45 рано, Українці слухали гарну українську програму зі стації WOV, присвячену роковинам нашого ґенія-поета Тараса Шевченка?

П. Задорецький дав маленький відчит про Шевченка, М. Паньків віддеклямував вірш Самійленка „Поклін Тарасови Шевченкови". Ансамбл В. Вдовяка відограв кілька клясичних творів до слів Шевченка, як рівнож громадянин А. Цюпа з Бруклина і К. Гнатків з Рачестер, виповнили вокальну програму. Ім приґравали на фортепяні: Павлина Цюпа і Оля Ткачук зі Скрентон, Па.

На слідуючу неділю, то є 20-го, цілу програму виповнить всім знаний музикант Павло Гуменюк і його орхестра. Всі, хто має радіо, щоб в суботу собі наготовив на стацію WOV, 1130 Кс., а хто має найновіші Віктора Комбінацію, то навіть хай наготуе собі велику 10 цалеву рекорду до відібрання цілої програми, бо то буде для нього дорога памятка. Ті, що люблять заспати, проситься годинник накрутити на пів девятої, щоб збудив.

На 6-го березня грали Гуцули, а іменно: Іван Лисечко на скрипці, Гр. Соколюк на цимбалах, а Іван Задойко на ситко (чи решето). Зараз по програмі до склепу прийшов Теодор Дубас, це визначний громадянин, колись брав живу участь в українськім життю в Ню Йорку, все веселий, повний гумору, але слухав українську програму „Забава в стодолі", то зі зворушення плакав як дитина. Каже: „якби так на ліпші часи, то давби сто долярів на підтримання такої живої української програми". Тепер не може. Записався в члени УРП. Як також записалися минувшого тижня: Іван Ярмола, Володимир Винницький з Ню Йорку, І. Ошует з Бруклина, Н. Дейсак з Асторії, Укр. Нар. Дім з Пасейку, О. Секрета з Стейплетон і Теодор Махно з Савтпорт, Конн. Всім тим членам вислано вибраних книжок на суму 5 долярів. І також дальше записується членів для підтримки Української Радіо Програми.

(Огол.)

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

МЕКАДУ, ПА. Бр. Сош. св. Духа, від. 7, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячний мітінг відбудеться в неділю, 20 березня, в годині -тій пополудни, в гали церковній. Напоминається членів прибути на мітінг і вирівнати свої вкладки, бо в противнім разі будуть суспендовані. — Михайло Яцула, фін. секр.

ВИЛКС БЕРРІ, ПА. Бр. св. О. Николая, від. 99, повідомляє своїх членів, що 20-го березня відбудеться квартальний мітінг, зараз по Сл. Божій, в гали церковній. Обовязком є кождого члена бути присутним. Член чи урядник, котрий не прийде на мітінг, буде підлягати карі після статута. Напоминається членів вирівнати свої вкладки, бо в противнім разі будуть суспендовані. — Петро Герман, секр.

ВЕСТ ІСТОН, ПА. Тов. ім. В. Хмельницького, від. 137, повідомляє своїх членів, місцевих і позамісцевих, що квартальний мітінг відбудеться в неділю, 20 березня, в годині 2-гій пополудни, в гали парафіяльній, при -тій ул. Кождий член повинен явитися на сей мітінг, бо є кілька важних справ до полагодження. Напоминається довгуючих членів, щоби старалися вирівнати свої залеглости, коли хотять остати дальше членами, бо в противнім разі будуть суспендовані. — Микола Підгайний, предс.; Филимон Сагатий, кас.; Мих. Колодруб, секр.

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. Тов. Любов, від. 370, повідомляє своїх членів і членкиць, що квартальний мітінг відбудеться в суботу, 19 березня, в годині 7-мій ввечір, в гали церковній, 127 Парк ул. Проситься всіх членів явитись на означений час, а довгуючі члени повинні явитись особисто і вирівнати свої вкладки, бо в противнім разі будуть наражені на суспендовання. — К. Марущак, предс.; Н. Рошко, кас.; Ф. Ковальчук, фін. секр.; М. Довгий, рек. секр.

ДЕРРИ, ПА. Бр. св. Івана Хрестителя, від. 113, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що квартальні збори відбудуться в неділю, 20 березня, точно в годині 2-ій сполудня. Обовязком є кождого члена прибути на збори і вирівнати свої вкладки, бо в противнім разі можуть бути суспендовані. Члени, котрі не пошанують статута У. Н. Союза, параграф 346, будуть відповідно покарані. — Іван Коземчак, предс.; Стефан Бич, кас.; Іван. Шафран, секр.

ПОРТ ДЖЕРВИС, Н. Й. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 198, повідомляє всіх своїх членів, місцевих і позамісцевих, що квартальний мітінг відбудеться 20 березня, у Василя Савущак, 23 Бравн стріт. Проситься всіх членів прийти на сей мітінг в годині 6-тій ввечір, а довгуючих проситься вирівнати свої вкладки, бо інакше будуть суспендовані. Не прибувший член заплатить кару 50 ц., а урядник 1 дол. — Д. Потятиньский, предс.; Гр. Лисяк, кас.; В. Погорівка, секр.

СТЕМФОРД, КОНН. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 350, повідомляє своїх членів, що квартальні збори відбудуться 20-го березня в годині 5-тій, в гали церковній. На тих зборах присутність кождого члена конечна. Пригадується довгуючим членам, щоби прийшли і вирівнали свої залеглости, а коли не мають чим заплатити з причини безробіття, то нехай прийдуть, а справу обговориться. В противнім разі мусимо поступити після статута. — В. Карий, пр.; В. Блащук, кас.; Й. Тирчик, секр.

БОСТОН, МАСС. Тов. ім. М. Грушевського, від. 374, повідомляє своїх членів, що квартальні збори відбудуться 19 березня, точно в годині 8-мій ввечір, в Пібоди Гавз. На ті збори кождий член обовязково має явитись, бо є важні справи до вирішення. Буде ширше обговорена справа і голосовання в справі злуки нашого відділу з відділом 238, Тов. Дружина Князя Данила. Безробітні члени, потребуючі позички від У. Н. Союза, зволять зголоситися до уряду. Ті, що мають тікети на годинник з балю 5 березня, хай заховають їх, бо годинник ще нікому не дістався, а половина тікетів остала не розпроданих. Котрий тікет отримає годинник буде оголошено в квітні. Не явившийся член на вище згадані збори заплатить 1 дол кари, а урядник 2 дол. — Уряд.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Тов. Подільська Січ, від. 8, повідомляє всіх своїх членів, що мітінг квартальний відбудеться в неділю, 20 березня, в годині 2-гій пополудни, в сали Укр. Гор. Клюбу, 29 Джексон ул. Проситься членів явитись, бо буде роздача книжочок, як було ухвалено. Будемо принимати нових членів без оплати вступного. — Гр. Сакала, предс.; Гр. Скробач, кас.; В. Мандзій, секр.

АСТОРІЯ, Л. АЙ. Бр. св. О. Николая, від. 5, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що квартальні збори відбудуться в суботу, 19 березня, в годині 7.30 ввечір, в гали Чеського Дому, 29-19 — 24-та ул. Обовязком є кождого члена явитися на вище згадані збори, бо є важні справи до рішення. Довгуючі члени мають вирівнати свої довги. Суспендовані члени зволять вирівнати свої залеглости цего місяця, то будуть приняті наново. — І. Кубарик, предс., Гр. Василик, кас.; П. Варнич, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. Тов. ім. Б. Хмельницького, від. 22, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що квартальні збори відбудуться в суботу, 19 березня, в годині 7-мій ввечір, в гали У. Н. Дому, 191 Гренд стріт. Кождий член обовязково повинен явитися, бо є багато важних справ до полагодження. Довгуючі члени обовязані вирівнати свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. Не явившийся член підлягає карі після статута. — М. Багалай, секр.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ. Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 42, повідомляє своїх членів, що чвертьрічні збори відбудуться в неділю, 20 березня, в годині 2-ій пополудни, в гали У. Н. Дому, 237 Говп Еве. Обовязком є кождого члена прийти на ті збори, бо є у нас такі члени, що і кілька літ не бувають на мітінгу. Подумайте, товарищі, хто становить товариство, чи може предсідатель, касієр і секретар? Ні, всі члени, тому і всі члени повинні інтересуватись справами товариства. Упоминається довгуючих членів, щоби вирівнали свої залеглости. — В. Микитин, предс.; П. оГловчак, кас.; М. Федорів, секр. фін.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. ім. Івана Франка, від. 83, повідомляє всіх своїх членів, що звичайний мітінг відбудеться в неділю, 20 березня, в годині 1-ій пополудни в Укр. Домі, 847 Норт Френклин ул. Проситься всіх членів прибути на цей мітінг, бо є дуже важні справи до полагодження. Довгуючих членів проситься прийти і вирівнати свої залеглости. Члени, котрі потребують допомоги, нехай прийдуть на мітінг. — Р. Карбівник, предс.; П. Семак, кас.; Ілько Савчин, секр.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ДОПОМОЖІМ АВРАМЕНКОВИ!

Наш балетмайстер, В. Авраменко, розпочав дуже важну працю, щоби гідно відсвяткувати нашою іміграцією 200-літню річницю народин Вашингтона. Отсе ми, американські Українці й американський світ матиме знову нагоду почути прекрасну українську пісню, яку виведе наш славний дірігент і композитор, проф. Олександер Кошиць. Думаю, що ми всі, і наші товариства, повинні допомогти п. Авраменкови вивязатися з того завдання. На цеж треба десятків тисяч долярів. І тому ми повинні дати йому відповідні позички, або хоч якісь дари, бо це справа загальна, яка принесе славу українському імени.

Олена Кульчицька,
Клівленд, О.

ТАРЗАН І ДОРОГОЦІННОСТИ З МІСТА ОПАР. (88)

Вепер не спав у ночі. Він усе думав про гарну жінку й чим далі, тим більше ним опановувало бажання заволодіти нею. Він пригадав собі, що Могамед Бейд також неспокійними очима дивився на неї. У Вепера зявилася думка, що Араб може тепер захоче заволодіти жінкою й настроїти її проти нього, розповівши їй всю правду про його злочини. Нарешті Випер не витримав і рішив навідатися до намету лейді Ґрейсток. Причіпивши револьвер, він вийшов з намету.

На дворі Вепер побачив, що біля намету лейді Ґрейсток нема вартового. Дивне здалося це Веперови, а ще більше підозріле. Він обережно наблизився до намету, готовий на ріжні несподіванки. Відхиливши завісу при вході до намету, Вепер побачив, що над ліжком лейді Ґрейсток нахилився Араб. Не важко було для Вепера розпізнати Бейда. Він увесь запалився гнівом, коли побачив, що рука Араба протягнулася до шиї сплячої жінки.

Вепер, як дикий звір, кинувся на свого конкурента. Він навіть забув дістати своєчасно револьвер у руку. Вепер упялив свої пальці в горло Араба й почав його тиснути. Зпочатку Араб піддався від несподіванки, але скоро опанував собою й зручно викрутився. Вепер почув довкола своєї шиї, як затискаються міцні пальці Араба на його горлі. Він силою метнувся й вирвався з обіймів Араба. Лейді Ґрейсток перелякано дивилася на обох.

Вепер відскочив геть від Араба й схопив за револьвер, але не міг його відразу видістати з кобура. Револьвер десь заплутався за ремінь. Бейд тимчасом дістав свій ніж і, високо піднявши його в руці, наближався до Вепера. „Ага, християнська собако!" — кричав Араб — „Попався! Тепер ти не втечеш від мене!" Вепер відступав усе далі, стараючись дістати револьвер, але нічого не виходило. В очах Вепера почервоніло, коли Бейд кинувся на нього.